

Vergaderjaar 1986-1987

19 033 **Wijziging van de Wet op de rechterlijke organisatie en het Wetboek van Strafvordering (Hoger beroep in strafzaken bij een enkelvoudige kamer)**

Nr. 13

DERDE NOTA VAN WIJZIGING

Ontvangen 8 oktober 1986

In artikel II, onderdeel C, van het wetsvoorstel wordt de volgende wijziging aangebracht.

In artikel 424a wordt «artikel 26» vervangen door: de artikelen 26 en 33a, derde en vijfde lid,.

Toelichting

De voorgestelde wijziging strekt ertoe de competentie van de enkelvoudige kamer van het gerechtshof uit te breiden tot de afdoening in hoger beroep van overtredingen van artikel 33a, derde en vijfde lid, van de Wegenverkeerswet.

In de uitgebreide commissievergadering van de vaste Commissie voor Justitie van 15 september 1986 heeft het lid van de Tweede Kamer de heer Kosto, mij gevraagd waarom unus-rechtspraak bij het gerechtshof in het wetsvoorstel wordt beperkt tot de afdoening van overtredingen van artikel 26 van de Wegenverkeerswet en zich niet mede uitstrekt tot de afdoening van overtredingen van artikel 33a, derde en vijfde lid, van die wet. Ook Prof. Van Veen, in zijn artikel «De unus-iudex in hoger beroep van strafzaken», NJB 23 november 1985, p. 1305, heeft zich deze vraag gesteld. Ik heb geantwoord dat de gedachte om artikel 424a van het wetsvoorstel in bovenvermelde zin te wijzigen mij aansprak en heb aangekondigd met een derde nota van wijziging te komen.

De artikelen 26 en 33a van de Wegenverkeerswet hangen nauw met elkaar samen. De uitkomst van het onderzoek naar het alcoholgehalte van het bloed van de bestuurder van een voertuig die wordt verdacht van overtreding van artikel 26, is van groot gewicht voor de bewijsvoering in artikel 26 WWV-zaken. De weigering om aan zo een onderzoek mee te werken belemmert de bewijsvoering in aanzienlijke mate. Daarom is de bestuurder de wettelijke verplichting opgelegd om gevolg te geven aan het bevel om zich aan een bloedonderzoek dan wel, indien zulks om bijzondere geneeskundige redenen onwenselijk zou zijn, aan een vervangend urine-onderzoek te onderwerpen. Niet-nakoming van zo een bevel is strafbaar gesteld.

Niet zelden zal de bestuurder, verdacht van overtreding van artikel 26 WWV, aan veroordeling terzake van dat feit trachten te ontkomen door de weigering zich aan een bloed- c.q. een urine-onderzoek te onderwerpen.

Dan zal hij worden vervolgd terzake van overtreding van artikel 33a, derde of vijfde lid, en eventueel van overtreding van artikel 26, eerste lid, WVV. In 1984 werden op een totaal aantal van 29 873 zaken in de sfeer van de Wegenverkeerswet 21 213 art. 26 WVV-zaken door de rechter in eerste aanleg afgedaan.

Consequentie van het voorgestelde artikel 424a zou zijn dat het hoger beroep terzake van cumulatief tenlaste gelegde overtredingen van artikel 26 en artikel 33a WVV dan wel het hoger beroep terzake van overtredingen van artikel 33a door de meervoudige kamer van het gerechtshof zou moeten worden behandeld. Zulks is onwenselijk. Overtredingen van artikel 26 en 33a WVV behoren beide tot hetzelfde complex van feiten: rijden onder invloed van alcohol. Het is gewenst dat beide feiten op dezelfde wijze kunnen worden behandeld. Daarom wordt thans voorgesteld om de mogelijkheid open te stellen dat de enkelvoudige kamer van het gerechtshof ook kennis neemt van overtreding van artikel 33a, derde en vijfde lid.

Ik wijs er tenslotte op dat het ook bij overtreding van artikel 33a gaat om zaken die veelal wat bewijsvoering en rechtstoepassing betreft van eenvoudige aard zijn. In de meeste gevallen zal aan de hand van een ambtsedig opgemaakt proces-verbaal kunnen worden vastgesteld dat de bestuurder aan het desbetreffende bevel geen gevolg heeft gegeven. Wanneer het tot een veroordeling komt in de weinige gevallen dat er bewijsmoeilijkheden zijn – de verdachte voert het verweer dat hem geen (bevoegd gegeven) bevel is gegeven dan wel dat hij zich niet aan het onderzoek heeft willen onttrekken – zal de zaak in hoger beroep zo nodig voor de meervoudige kamer van het hof kunnen worden aangebracht. Ik merk nog op dat de politierechter bij bewijsproblemen aanleiding zal kunnen vinden om te verwijzen naar de meervoudige kamer van de rechtbank. Hoger beroep tegen een veroordelend vonnis van de meervoudige kamer zal ingevolge artikel 424a steeds door de meervoudige kamer van het gerechtshof worden behandeld.

Ik ben van oordeel dat de thans voorgestelde wijziging geboden is om de met artikel 424a beoogde doeleinden volledig te kunnen verwezenlijken. De waarborgen waarmee unus-rechtspraak in hoger beroep is omgeven, maakt dit voorstel aanvaardbaar.

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes